

עין משפט
גד מצוה

ז א מיי פ"ח מה'ל אכל הלכה ד טוש"ע ייד סי' שט סעיף ט:
ח ב מיי פ"ו מהלכות י"ט הלכה יט טוש"ע א"ח סי' תקל"א סעיף ו:
ט ג מיי פ"ו מהלכות אכל הלכה ג ח טוש"ע א"ח סי' תקמ"ח סעיף א:
י ד טוש"ע ייד סי' שלד סעיף א:
יא ה ו מיי פ"ו מה'ל י"ט הלכה יב טוש"ע א"ח סי' תקמ"ח סעיף י:
יב ז מיי פ"ג מה'ל סנהדרין הלכה ד סמג לאון נל:

יג ח מיי שם הלכה ה:
יד ט מיי פ"י מה'ל שומלת גרעת הל' ו סמג עין נל:
טו י מיי פ"ב מהלכות ביאת המקדש הל' ו ופ"י מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ט:
טז ב מיי פ"ב מה'ל ביאת מקדש הל' ח ופ"י מהלכות מעשה הקרבנות שם:
יז ל מיי פ"י מהלכות שומלת גרעת הל' ו יח ח מיי פ"ה מה'ל אכל הל' א ב סמג עין דרבנן ד טוש"ע ייד סי' שפ סעיף א וסי' שז סעיף א:

י"ח ל מיי פ"ה מה'ל אכל הל' א ב סמג עין דרבנן ד טוש"ע ייד סי' שפ סעיף א וסי' שז סעיף א:

תורה אור השלם
1. וְשִׁמַּחְתָּ בַּחֲגֹךָ אֶתָּה וּבִכְּךָ וּבְעֶדְךָ וּבְאֶמְתְּךָ וּבְחֵלֶיךָ וּבְהֶרֶץ וּבְהֶלְוֶה וּבְהֶלְוֶה אֲשֶׁר בְּשִׁעְרֶיךָ: דברים טו ד
2. לֹא תִאָּכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תִתְחַשֵּׁוּ וְלֹא תִתְעוֹנוּ: ויקרא יט כו
3. וְהִצַּדְתָּ אֲשֶׁר בּוֹ הַנֶּגֶעַ בְּגָדֶיךָ וְיָדֶיךָ פְּרָטִים וְרַגְלֶיךָ וְהָיָה פָּרוּצַי וְעַל שָׁפֵם יַעֲזֹה וְשָׁפֵם טָמֵא יִקְרָא: ויקרא יג מה
4. וְיִאֱמַר מִשָּׁה אֵל אֲדָרָן וְלֹאֲשֶׁלֶּזֶר וְלֹאֲשִׁימָךְ בְּנוֹי וְרֵאשִׁיכֶם אֶל תִּתְּרֶנּוּ וּבִגְדֵיכֶם לֹא תִפְרֹסוּ וְלֹא תִתְנוּ וְעַל כָּל הָעֵדָה יִקְרָעוּ וְאֲנֻחֶכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְכּוּ אֶת הַשָּׁרָף אֲשֶׁר שָׂרַף ה': ויקרא יו

רבינו חננאל

ואי אמרת קטן הנהגד קודם להרגל אסור לגלח במועד נמצאת אהא אומר אבילות נוהגת בקטן. ותניא מקרעין לקטן מפני עגמת נפש. ודחי רב אשי מי קתני האסורין לגלח במועד אסורין לגלח בימי אבלן, מדוקיא הא אסורין בכאן אסורין בכאן שמיעין (מיני) וליה, דילמא יש מהן אסור ויש מהן מותר. וזכי קתני הא אסור קתני. איכא דאמרי קטן הנהגד בין ברגל בין קודם להרגל מותר לגלחו במועד. דאי אבילות נוהגת ברגל, דאי אבילות מעיקרא דהא חלה עליה, אתי עשה דרבים, ושמותה היא שמוחה

לישראל כולן, דחה עשה דידחי. וכל שכן אבילות דרגל, דאכתי לא חיילא עליה, דעשה דרבים דחה לה. מנודה מהו לנהוג נדויו ברגל. פשיט רב יוסף תא שמע דנין במועד, דיני נפשות ודיני ממונות ודיני מכות. וכיון דדיינין ליה, אי לא צאית דינא משמתין ליה, ואי ס"ד אין נוהג נידויו ברגל, מאן דמשמת מקמי רגל אתי רגל דחי ליה, השתא משמתין ליה. ופריך אביי דילמא האי דנין דקתני עיונא בדינא בעלמא, דאי לא תימא הכי, דנין דיני נפשות דקתני דינא ממש הוא פסקינן לדיניה וקטלינן ליה במועד, הא מימנעי דייני משמות יום טוב. דתניא ר' עקיבא אומר מנין לסנהדרין שהרגו את הנפש שאין טועמין כו'. ולא איפשיטא בהדיא. וקיימא דן להלכתא כרבא, ומסקנא דשמעתא כוותיה סלקא. מצורע, אסיקנא שנוהג צרעתו ברגל. וליפנין לא מכהן גדול דנתן כהן גדול מקריב אונן אלמא לא גז...תא כוליה שנה כהן נתן [א]דול כרגל שאינם נוהגת [בהם] אבילות, ומדכחן גדול [א]ינו נוהג אבילות והוא נוהג בצרעת ברכתי' והצורע לרבות כהן גדול, ואכין נמי ישראל אף על פי שאינו נוהג [אבילות ב]רגל הוא נוהג צרעתו ברגל, שמע מינה. אבל אסור בתספורת. שאני ראשיכם אל תפרעו, לבני אהרן, מכלל דכולי עלמא אסור.

(ה) חולי צ"ל וזי קתני אקורא הא התיזא קתני. (ז) נראה דחסר כאן וז"ל מנורע אסור בתספורת כר"א.

יד:

עֲשֵׂה דייחיד. משמע להצילות איכא עשה דאורייתא מדלא קאמר ודחי עשה דרבנן והאי דקאמר לעיל (דף י"א:) לא מצעיא ימי אכלו דרבנן היינו עשיית מלאכה דנפקא לן [לקמן טו:] באסמכתא מוהפכתי חגיכם לאכל אכל גוף האצילות דאורייתא מיהו נראה לי דשמחת הרגל נמי דרבנן ושמחת היינו בשלמי שמחה כדאיתא בחגיגה (ת.): **מהו** שינהוג נידויו ברגל. איהאקשה הרב הא ליכא אלא עשה (א) ואין עשה דוחה עשה ואפילו עשה ליכא אלא עזרא גזר כדלקמן (דף טז.) והא לאו קושיא היא דהא נידוי דחי לאו דמקלל חזרו דאיכא לאו ושמה מסוטה ילפינן ועוד כיון שעבר על דברי הדיינין הכי יש כאן עשה דרבי: **וְאִי** לא ציינת דינא משמתין דייח. תימנה לימא דאי לא ציית דינא נחתמין לנכסיה ב[ן] מיהו פריך שפיר: **במנועי** משמחת ו"מ. הקשה בתוס' הר"ח הכי קשה

ליה דהא ממנעי משמחת י"ט מאכילה ושתיא וגוף ההריגה דהוא מלאכה לא חיישינן ונראה לי מדלמסר רחמנא הצערת בת כהן צצבת מכלל דבמועד שרי אי נמי כיון שהיא מצוה ללוצר י"ט קרינא צה: **נמצאת** אתה מענה את דינו. קשיא לן דצ"י אחד דיני ממונות (סנהדרין דף לה.) צשמעתין דלפיכך אין דנין ^ט (צצבת) מוכח דעיניו הדין לא שייך עד שילינוסו אחר שיגמור הדין וכי תימא דלעיוני דהכא היינו גמר דין ולא יתרגונו עדיין עד אחר הרגל א"כ אמאי פריך לימא לעיוני צעלמא צלא גמר דין ולא יעשוהו גמר דין עד אחר המועד וז"ל דמשתכחי אף על גב דאיכא סופרי דיינין הכותצים דברי כל אחד מ"מ הסבירא אשכ צלצ משתכח ומהאי טעמא אמרינן (שם) דאין דנין צערצ צצת דלינא דלינשי אינשי: **אמר** אביי ת"ש מנודה שהתירו בו'. אכ"י לטעמיה דחיי ודלמא לעיוני ואין חושצ ראייה להוכחה דלעיל ואע"ג דדחי דאי לא תימא דקאמי' לא חש צאותו דיחוי [ו]אפ"י נראה דיחוי ה"נ מסתברא מ"מ נוכל לומר לעיוני צלאו הכי נמי ממסתברא: **והא** ב"ג דב"א השנה בולא ברגל בו'. משמע דאס אין מנודה

נוהג נידוי צרגל הוא הדין כ"ג אינו נוהג נידוי כלל וקשה דהא ^ט כ"ג דן ודינן אומו ואי לא צייט דינא (לא) משמתין ליה ולמאי דפרישית לעיל ד[

דנוכל לומר למיחת לנכסיה ניתא:

בימי טומאתו דלא נהיג אבל **במועד** רבא ת"ש ^ג והצצוע ^ט = לרבות כהן גדול והא כה"ג דכל השנה ברגל לכולי עלמא דמי דתנן ^ט כהן גדול י מקריב אונן ב ואינו אוכל שמע מינה ^ל נוהג צרעתו ברגל שמע מינה ^ב אבל אסור בתספורת מדקאמר להו רחמנא לבני אהרן ^ד ראשיכם אל תפרעו ^ו מכלל דכולי עלמא אסור

ומדאכטריך קרא למישרי להו מכלל דאחריני אסורין: ^ט **מנורעין**. אע"ג דכתיב וראשו יהיה פרוע^ט הא דריש ליה לקמן^ו להאי פרוע למילתא אחריתי:

מנודין

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

ואי אמרת צקטן איס ליה פלוגתא. חילוק דנוגד קודם הרגל אינו מגלח צרגל ואית לן למימר הואיל ואסור לגלח צרגל אסור לגלח נמי בימי אכלו א"כ נמצאת אתה אומר אצילות אפילו צקטן: **מקרעין** לקטן. את בגדיו: **מפני עגמת נפש**. שיצבו הרואין וירצו צכצוד

המת ולא מפני שהוא אכל: **מי קטני הא אסורין**. דמשמע האסורין לגלח במועד אסורין לגלח צאכל: **יש מהן אסורין**. צשאר כל אדם שאסורין לגלח במועד (א) אסורין לגלח בימי אכלן: **ויש מהן מוסרין**. כגון קטן זה שנוגד קודם הרגל שאסור לגלח צרגל מותר לגלח בימי אכלו: **אסי עשה דביס**. ושמתח: **ודחי עשה דייחי**. אכל דכתיב (ירמיה ו) אכל יחיד עשי לך: **דהשפא**. שאיערו במועד: **דינן דיני נפשות**. במועד אכל לא ציוס טוב שאסור משום שצות". ודייקינן מינה מדדנין במועד מכלל דאי לא צייט נמי משמתין ליה במועד: **אסי רגל ודחי ליה**. שאינו נוהג נדוי צרגל: **דלמא לעיוני**. הא דתני דדינן לא אמרי' דלימא איש פלוני חייב איש פלוני זכאי ואיכא למידק מינה דאי לא צייט משמתין ליה אלא מעייני צדין ולא אמרי ליה כלום: **מענה אס דינו**. דכי לא אמרו ליה דינו לאתער דעיניי ציה הוה ליה עינוי דדין: **אלא**. לעולם דנין דינו וגומרין ממנש במועד ואיכא למידק מינה אי לא צייט משמתין ליה ואיכא למשמע מינה דנוהג נמי צרגל ודאמרת א"כ מימנע משמחת י"ט הכא צמאי עסקינן דאסתו מפתרל כו': **ס"ג מנודה שפסירו לו חכמים**. קא סלקא דעתך הסיירו לכל מנודה נידויו צרגל דאין נידוי נוהג צרגל: **דאזיל ופייסיס** לצעל דיניה. צרגל והסיירו לו חכמים צ"ד צצאותו דור: **שינהיג צרעסו**. שלא יצא אל תוך המנחה ולא יגלח: **הא צימי טומאסו** נוהג צרעמו צרגל: **ניגוור**. שלא יגא מגלח במועד דכיון דגילח צריך להציא קרבן ושמה משהה קרבנותיו עד ליום טוב האחרון ומקרינן ואסור להקריב קרבנות יחיד צי"ט: **לצרוס כ"ג שנוהג צו צרעת: הא כהן גדול כל השנה לדידיה צרגל לכולי עלמא דמי דסנן כ"ג מקריב אונן**. מדלמנר לו אהרן למשה ואכלתי חטאת היום (ויקרא י) ולא אמר למשה והקרבתי מכלל דהקרבנה צאניעות ולמדנו דכ"ג מקריב אונן אכל כולי עלמא צשאר ימות השנה אונן אינו משלת קרבנותיו כדאמרינן לקמן (דף טו:) שלמים צזמן שהוא שלם ולא צזמן שהוא אונן וצרגל משלת וכהן גדול אונן מקריב כל השנה אלמנא כל השנה לדידיה צרגל דמי וקתני דנוהג צו צרעת תיפשוט דכל מנורע נוהג צרעמו צרגל: **אל ספרעו**. גידול שער והאי קרא גצי מיתת נדב ואציהוא כתיב

מנודין

אציו ואמנו דהוי אונן אפילו הכי מקדושמו לא יאא ולא יתלל, כלומר דעבודתו שיעבוד צאניעת תא מחלל, הא אחר, דידעו, שלא יאא חילל (ב"מ קי.) אן: ומן המקדש לא יאא, אינו צריך ללאת מן המקדש ציוס מיתת אציו ואמו, ולא יתלל שעבודתו אינה מחוללת (נבחים צט. סנע"ז יומא יג.).

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

ואי אמרת צקטן איס ליה פלוגתא. חילוק דנוגד קודם הרגל אינו מגלח צרגל ואית לן למימר הואיל ואסור לגלח צרגל אסור לגלח נמי בימי אכלו א"כ נמצאת אתה אומר אצילות אפילו צקטן: **מקרעין** לקטן. את בגדיו: **מפני עגמת נפש**. שיצבו הרואין וירצו צכצוד

המת ולא מפני שהוא אכל: **מי קטני הא אסורין**. דמשמע האסורין לגלח במועד אסורין לגלח צאכל: **יש מהן אסורין**. צשאר כל אדם שאסורין לגלח במועד (א) אסורין לגלח בימי אכלן: **ויש מהן מוסרין**. כגון קטן זה שנוגד קודם הרגל שאסור לגלח צרגל מותר לגלח בימי אכלו: **אסי עשה דביס**. ושמתח: **ודחי עשה דייחי**. אכל דכתיב (ירמיה ו) אכל יחיד עשי לך: **דהשפא**. שאיערו במועד: **דינן דיני נפשות**. במועד אכל לא ציוס טוב שאסור משום שצות". ודייקינן מינה מדדנין במועד מכלל דאי לא צייט נמי משמתין ליה במועד: **אסי רגל ודחי ליה**. שאינו נוהג נדוי צרגל: **דלמא לעיוני**. הא דתני דדינן לא אמרי' דלימא איש פלוני חייב איש פלוני זכאי ואיכא למידק מינה דאי לא צייט משמתין ליה אלא מעייני צדין ולא אמרי ליה כלום: **מענה אס דינו**. דכי לא אמרו ליה דינו לאתער דעיניי ציה הוה ליה עינוי דדין: **אלא**. לעולם דנין דינו וגומרין ממנש במועד ואיכא למידק מינה אי לא צייט משמתין ליה ואיכא למשמע מינה דנוהג נמי צרגל ודאמרת א"כ מימנע משמחת י"ט הכא צמאי עסקינן דאסתו מפתרל כו': **ס"ג מנודה שפסירו לו חכמים**. קא סלקא דעתך הסיירו לכל מנודה נידויו צרגל דאין נידוי נוהג צרגל: **דאזיל ופייסיס** לצעל דיניה. צרגל והסיירו לו חכמים צ"ד צצאותו דור: **שינהיג צרעסו**. שלא יצא אל תוך המנחה ולא יגלח: **הא צימי טומאסו** נוהג צרעמו צרגל: **ניגוור**. שלא יגא מגלח במועד דכיון דגילח צריך להציא קרבן ושמה משהה קרבנותיו עד ליום טוב האחרון ומקרינן ואסור להקריב קרבנות יחיד צי"ט: **לצרוס כ"ג שנוהג צו צרעת: הא כהן גדול כל השנה לדידיה צרגל לכולי עלמא דמי דסנן כ"ג מקריב אונן**. מדלמנר לו אהרן למשה ואכלתי חטאת היום (ויקרא י) ולא אמר למשה והקרבתי מכלל דהקרבנה צאניעות ולמדנו דכ"ג מקריב אונן אכל כולי עלמא צשאר ימות השנה אונן אינו משלת קרבנותיו כדאמרינן לקמן (דף טו:) שלמים צזמן שהוא שלם ולא צזמן שהוא אונן וצרגל משלת וכהן גדול אונן מקריב כל השנה אלמנא כל השנה לדידיה צרגל דמי וקתני דנוהג צו צרעת תיפשוט דכל מנורע נוהג צרעמו צרגל: **אל ספרעו**. גידול שער והאי קרא גצי מיתת נדב ואציהוא כתיב

מנודין

גב' נמצאת אבילות נוהגת בקטן. קיל הא צרעיה כיון דצקטן לא שייך צאכלת אן זה יוצא מן הכלל וכל שאסור במועד אסור בימי אכלו דימי אכלו היינו צמי שהוא אכל משאכר קטן דאזיל אכל ובמועד אינו אסור על הקטן רק על המגלה אכל צאכל דהמגלה אינו אכל ועל קטן ליכא אסור וצלע"ג: שם מי קתני הא אסורין. כעין זה וצמס קב ע"א: שם לא מיבעיא קאמר. שם עיין לקמן דף יח ע"ב חוקי ד"ה העולים: שם מכלל דכולי עלמא אסור. עיין לקמן דף כ"ג ע"ב חוקי ד"ה אציו אול:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תוס' ד"ה מהו שיהיג וכו' והקשה הרב כו' אלא עזרא גזר כדלקמן. עיין ריטב"א דבור המתחיל מנודה: [ב] ד"ה ואי לא צייט מי מיחו פריך שפיר. עיין יד דוד: [ג] ד"ה אמר אכ"י כו' אכ"י לטעמיה כו' ואפילו נראה דיחוי ה"נ מסתברא כו'. כגפריהיס אכ"י ודלמא לעיוני ה"נ מסתברא דאי לא תימנא הכי כו' וק"ל: [ד] ד"ה והא כ"ג כו' ולמאי דפרישית לעיל צד"ה ואי לא צייט:

מוסף רש"י

והנהגיד והמצורע מוטמאתו לטהרתו. מיר טמא כשעלה מוטמאתו וטוב אינו משמר מזו, וכן מנורע שעלה מוטמאתו מגלח צרגל לפי שלא היה להם פנאי לגלח קודם הרגל (רע"ז יג.). בהן גדול מקריב אונן. דכתיב לאציו ולאמו לא יטמאו ומן המקדש לא יאא, אם מת

אציו ואמו דהוי אונן אפילו הכי מקדושמו לא יאא ולא יתלל, כלומר דעבודתו שיעבוד צאניעת תא מחלל, הא אחר, דידעו, שלא יאא חילל (ב"מ קי.) אן: ומן המקדש לא יאא, אינו צריך ללאת מן המקדש ציוס מיתת אציו ואמו, ולא יתלל שעבודתו אינה מחוללת (נבחים צט. סנע"ז יומא יג.).

ואי אפשיטא בהדיא. וקיימא דן להלכתא כרבא, ומסקנא דשמעתא כוותיה סלקא. מצורע, אסיקנא שנוהג צרעתו ברגל. וליפנין לא מכהן גדול דנתן כהן גדול מקריב אונן אלמא לא גז...תא כוליה שנה כהן נתן [א]דול כרגל שאינם נוהגת [בהם] אבילות, ומדכחן גדול [א]ינו נוהג אבילות והוא נוהג בצרעת ברכתי' והצורע לרבות כהן גדול, ואכין נמי ישראל אף על פי שאינו נוהג [אבילות ב]רגל הוא נוהג צרעתו ברגל, שמע מינה. אבל אסור בתספורת. שאני ראשיכם אל תפרעו, לבני אהרן, מכלל דכולי עלמא אסור. כ' אליעזר דאמר וראשו יהיה פרוע, אין פרוע אלא גידול שער דבירי ר' אליעזר.

מסורת הש"ס

[א] לקמן טו: [ב] ג' נגיד הערוך אגמח ע"ש, [ג] [מספתא פ"ב ע"ש], [ד] סנהדרין סג. ע"ש, [ה] אלא כצ"ל וכ"ג רש"י, [ו] צ"ל וגמרי יעב"ן, [ז] [גפלי: טו:], [ח] [לקמן טו:], [ט] יומא יג: הוריות יג: צ"ק קי. וצמס לט, [י] [ציה לז: ט] [שייך לדף טו:], [יא] וייקרא יג, [יב] ודף טו: [ג] צ"ל צע"ש, [ס] [סנהדרין יח. ע"ש],

הגהות הב"ח

[א] גב' מ"ש והסדר והמנחה העולה מנומאלו: [ב] רש"י ד"ה יש מהן וכו' לגלח במועד יש מהן אסורין לגלח: [ג] תוס' ד"ה מהו כו' הא ליכא אלא עשה דייחיד ואין עשה דייחיד דוחה עשה דרבים ואפילו עשה ליכא:

גליון הש"ס

גב' נמצאת אבילות נוהגת בקטן. קיל הא צרעיה כיון דצקטן לא שייך צאכלת אן זה יוצא מן הכלל וכל שאסור במועד אסור בימי אכלו דימי אכלו היינו צמי שהוא אכל משאכר קטן דאזיל אכל ובמועד אינו אסור על הקטן רק על המגלה אכל צאכל דהמגלה אינו אכל ועל קטן ליכא אסור וצלע"ג: שם מי קתני הא אסורין. כעין זה וצמס קב ע"א: שם לא מיבעיא קאמר. שם עיין לקמן דף יח ע"ב חוקי ד"ה העולים: שם מכלל דכולי עלמא אסור. עיין לקמן דף כ"ג ע"ב חוקי ד"ה אציו אול:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תוס' ד"ה מהו שיהיג וכו' והקשה הרב כו' אלא עזרא גזר כדלקמן. עיין ריטב"א דבור המתחיל מנודה: [ב] ד"ה ואי לא צייט מי מיחו פריך שפיר. עיין יד דוד: [ג] ד"ה אמר אכ"י כו' אכ"י לטעמיה כו' ואפילו נראה דיחוי ה"נ מסתברא כו'. כגפריהיס אכ"י ודלמא לעיוני ה"נ מסתברא דאי לא תימנא הכי כו' וק"ל: [ד] ד"ה והא כ"ג כו' ולמאי דפרישית לעיל צד"ה ואי לא צייט:

מוסף רש"י

והנהגיד והמצורע מוטמאתו לטהרתו. מיר טמא כשעלה מוטמאתו וטוב אינו משמר מזו, וכן מנורע שעלה מוטמאתו מגלח צרגל לפי שלא היה להם פנאי לגלח קודם הרגל (רע"ז יג.). בהן גדול מקריב אונן. דכתיב לאציו ולאמו לא יטמאו ומן המקדש לא יאא, אם מת

אציו ואמו דהוי אונן אפילו הכי מקדושמו לא יאא ולא יתלל, כלומר דעבודתו שיעבוד צאניעת תא מחלל, הא אחר, דידעו, שלא יאא חילל (ב"מ קי.) אן: ומן המקדש לא יאא, אינו צריך ללאת מן המקדש ציוס מיתת אציו ואמו, ולא יתלל שעבודתו אינה מחוללת (נבחים צט. סנע"ז יומא יג.).

ואי אפשיטא בהדיא. וקיימא דן להלכתא כרבא, ומסקנא דשמעתא כוותיה סלקא. מצורע, אסיקנא שנוהג צרעתו ברגל. וליפנין לא מכהן גדול דנתן כהן גדול מקריב אונן אלמא לא גז...תא כוליה שנה כהן נתן [א]דול כרגל שאינם נוהגת [בהם] אבילות, ומדכחן גדול [א]ינו נוהג אבילות והוא נוהג בצרעת ברכתי' והצורע לרבות כהן גדול, ואכין נמי ישראל אף על פי שאינו נוהג [אבילות ב]רגל הוא נוהג צרעתו ברגל, שמע מינה. אבל אסור בתספורת. שאני ראשיכם אל תפרעו, לבני אהרן, מכלל דכולי עלמא אסור. כ' אליעזר דאמר וראשו יהיה פרוע, אין פרוע אלא גידול שער דבירי ר' אליעזר.